

[Handelsministeren.]

forbundet havde indtaget sidste Aar. Det var ikke nødvendig, for jeg tror nok, vi kan huske det. De var jo mod Ordningen og er imod den fremdeles. Retsforbundet mener, at man vilde ordne det Forhold, her er Tale om, paa tilfredsstillende Maade ved at ophæve hele Beskyttelsen og saa i øvrigt lade Sukkerroedyrkerne dyrke Roer efter eget Forgødtbefindende og ikke lade Staten blande sig i det, som sket er. Jeg skal heroverfor kun sige dette, at saaledes som Verden former sig, er ingen Teori for et lille Land som Danmark slettere end den at gaa i Handling efter, at man skal købe saa billigt som muligt. Vi kan ikke leve af at købe billigt. Der er næsten ingen Grænser for, hvor billigt vi kan faa Varerne fra Udlandet i disse Tider. De store Lande vil aflæsse deres Overproduktion her i Landet, og jeg garanterer for, at hvis vi skulde ophæve de Foranstaltninger, her er Tale om, og lade Udlandet oversvømme Landet med sit billige Sukker, saa vilde der praktisk talt ikke blive dyrket Sukkerroer i Danmark, saa vilde alle de Arbejdere, der nu er beskæftiget ved Sukkerroedyrkning, være uden Beskæftigelse, og Fabrikkerne vilde komme til at staa stille i det væsentlige. Hvis saa det ærede Medlem havde nogen Anvisning paa, hvor Arbejderne kunde finde Beskæftigelse, var det en anden Sag, men det har det ærede Medlem ikke.

Og saaledes som det forholder sig med Sukkerproduktionen, forholder det sig med en Række andre Produktioner. Dersom der ikke ydes nogen Beskyttelse for de paagældende Produktioner, saa vil de gaa i Staa, eller ogsaa vil de, der producerer, hvis de overhovedet vil gøre det fremdeles, være henvist til at trykke Lønnen ned til det rene ingenting. Det ærede Medlem kan henvises til at se, hvordan andre Lande i Verden er stillet, og det ærede Medlem vil hurtigt opdage, hvis han vil se sig om, at der findes ikke et eneste Land, ikke et Rige i hele Verden, der ikke maa indrette sig beskyttelsesmæssigt for at opretholde Beskæftigelsen saa nogenlunde inden for Landets Grænser.

Naar jeg gør disse Bemærkninger, er det ikke, fordi jeg tror, at jeg kan have noget Held med mig i Retning af at overbevise det ærede Medlem om, at det er saadan, men jeg vil gøre dem alligevel, fordi det vilde være alt for urimeligt at lade det ærede Medlems Paastand staa uimodsagt.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen

gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Cikorie-Dyrkningen og henviste til de Bemærkninger, der blev afgivet i Fjor af Folketinget og Landstinget, hvori det henstilledes til mig at optage en Forhandling, for at Cikoriedyrkerne kunde faa en bedre Pris for deres Varer, end de hidtil har faaet ved at sælge Varen til Cikoriefabrikkerne. Saadanne Forhandlinger har ogsaa fundet Sted, og der blev i Fjor truffet en Ordning, som dog i nogen Maade betød en Forbedring af Cikoriedyrkernes Pris. Nu henstiller det ærede Medlem igen til mig, at jeg skal søge Forhandlinger optaget mellem Parterne, men jeg maa sige til det ærede Medlem, at det er mit bestemte Indtryk, at en Henstilling til mig om at optage en Forhandling med Cikoriefabrikkerne om Cikoriedyrkernes Forhold, en Henstilling til mig om at faa Parterne bragt sammen, ikke vil have nogen Værdi, medmindre der i Loven kommer til at staa noget om, at jeg i paakommende Tilfælde ogsaa har en vis Bemyndigelse. Jeg har allerede gjort den Erfaring, at det er umuligt uden en Bemyndigelse af en eller anden Art at faa noget ud af saadanne Forhandlinger, og jeg henstiller derfor retur til Henstillerne til mig, at man i Rigsdagensøger tilvejebragt i Loven Bestemmelser, der giver Ministeren den Bemyndigelse, som er fornøden, hvis man skal faa noget ud af Forhandlinger. Der er jo ikke meget vundet, hverken for den ene eller den anden Part ved, at jeg faar en Henstilling om at gaa ind i Forhandling med de paagældende, naar disse Forhandlinger ender resultatløst, og jeg har ikke den fjerneste Tvivl om, at de vil ende resultatløst i indeværende Aar, hvis der ikke er en Bemyndigelse for Ministeren til i paakommende Tilfælde at sige: Saadan skal det være!

Det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) mente, at det var ønskeligt, at Cikoriedyrkerne fik en Forhandlingsret. Ja, men hvad er en Forhandlingsret værd? Den er i dette Tilfælde ingenting værd, fordi vedkommende, som Dyrkerne skal forhandle med, kort og godt kan erklære, at han er ikke Køber af den Vare, som de vil forhandle om at faa en højere Pris for, end de hidtil har opnaaet. Her er ingen Vej uden om en Bemyndigelse til Ministeren til at handle efter, hvad han anser for at være ret og billigt, naar det gælder om at give Cikoriedyrkerne en Pris, der svarer til de Omkostninger, der er forbundet med denne Dyrkning. Det er ikke noget stort Spørgsmaal, for saa vidt som det kun er et lille Areal, det drejer sig om, og jeg skal være villig til i Udvalget at forhandle om at faa